

Santiago Corella, El Nani, desaparegut.

ció es basa en el fet que el text de la llei antiterrorista parla tant de grups terroristes com de bandes armades. I en aquest últim apartat inclouen els petits grups de delinqüents que planegen i executen junts algun colp, és a dir, que disposen d'una certa organització i, a més, tenen armes de foc. Però, des dels cues jurídics i les entitats cíviques progressistes —com l'Associació Pro-Drets Humans— s'ha recordat que quan els legisladors van incloure en la normativa una referència a les bandes armades, no pensaven en delinqüents comuns, sinó en els que atempten contra les institucions i poden perjudicar el sistema polític. En aquest sentit, cal recordar que una de les modalitats d'aquesta llei, que va ser aprovada pel Parlament el 26 de desembre de 1984, va ser concebuda per a ser utilitzada gairabé exclusivament contra els escamots d'ETApm. Si més no, el fet que va desencadenar la seva elaboració va ser el segrest i posterior assassinat del capità de farmàcia Alberto Martín Barrios el 19 d'octubre de 1983.

La polèmica entorn de la legislació antiterrorista, però, no s'esgota amb aquestes consideracions. També s'han aixecat protestes quan s'ha sabut la manera com s'autoritzava la seva aplicació. Tant el ministre de l'interior, José Barrionuevo, com el secretari d'estat per a la seguretat, Rafael Vera, han explicat per primera vegada públicament, davant el tribunal que jutja el cas Nani, que les mesures d'excepció podien ser administrades de manera pràcticament automàtica pels inspectors i comissaris de les brigades, sense

consultar prèviament a l'autoritat judicial, amb l'únic requisit de sol·licitar per mitjà d'un tèlex la conformitat del ministre. Aquesta manera de fer de la policia, que possibilita que qualsevol funcionari pugui decidir, sense gaires traves, la incomunicació durant deu dies d'un arrestat, ha originat preocupació en el si de les forces polítiques progressistes representades en les Corts, com Euskadiko Eskerra. Aquests sectors recorden els excessos que a vegades es cometien a recer de la llei, els quals són recopilats i detallats en els informes anuals d'Amnesty Internacional.

Història d'una norma

L'antecedent de les lleis antiterroristes que han estat en vigor durant la

transició espanyola està en un decret llei dictat en els últims anys del franquisme —curiosament en l'anterior règim aquest tipus de mesures d'excepció només van tenir vigència escassos mesos—. Aquesta norma, que va ser aprovada el 25 d'agost de 1975, era d'efectes retroactius i va servir per a impulsar la condemna de mort dels activistes etarres Txiqui i Otaegui. Durant la democràcia s'ha donat llum verda a altres quatre legislacions que permeten suspendre els drets i llibertats dels ciutadans: el decret llei de 26 de gener de 1979, que va ser tirat endavant amb el vot en contra dels socialistes, la llei de l'1 de desembre de 1980, la llei orgànica del 26 de desembre de 1984 i una reducció d'aquesta última que va rebre suport parlamentari el 4 de gener de l'any passat. □

LES ONG, PER LA COOPERACIÓ ENTRE ELS POBLES

3.000 milions per al tercer món

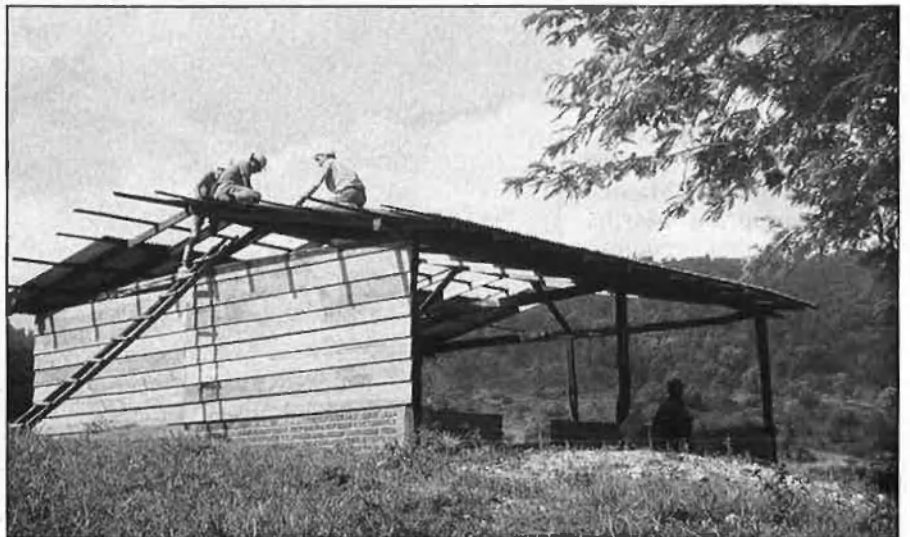
Avui es parla molt de les Organitzacions No Governamentals (ONG). A l'Estat Espanyol n'hi ha prop de 50, la majoria de les quals han sorgit en els darrers anys. L'entrada a la CEE ha possibilitat que nombroses institucions esdevinguin ONG.

Júlia Company

Les Organitzacions No Governamentals naixen després de la segona guerra mundial inscrites en el moviment de cooperació internacional. Es van estendre per mitjà de les agències de la UNESCO per potenciar entre els estats la cooperació científica, cultural

i educativa de cara a aconseguir la pau, els drets de l'home i la comprensió internacional.

Les ONG per al desenvolupament s'ocupen de promoure aquesta «cooperació internacional» per fer possible el desenvolupament econòmic i social de les nacions més pobres i de les capes més desfavorides de la població. Contràriament a la noció d'«ajuda al de-

Construcció de l'escola de San Roque, Nicaragua.

Entrepobles-entrepueblos-entrepovos-herriarte

Recentment s'ha constituït la Junta directiva de l'ONG Entrepobles; entrevistem el president, José María Valverde, catedràtic d'Estètica de la Universitat de Barcelona.

—¿Què és Entrepobles?

—Des de fa temps hi ha un moviment cada vegada més gran de solidaritat, no solament amb Nicaragua, sinó també amb la resta de pobles d'Amèrica Central, i amb tots els pobles llatinoamericans, i amb els pobles oprimits en general. Aquest moviment pren diferents formes segons les iniciatives i les possibilitats d'ajuda de les persones. En aquest moment s'ha vist la necessitat que hi haja un tipus d'organització que tinga caràcter legal i jurídic, de manera que pugua presentar-se davant les institucions amb la finalitat de demanar ajuda, com la que donen tantes persones a títol personal i individual.

En concret, Entrepobles té tres objectius primordials. D'una banda, estudiarà i durà a terme projectes i programes de desenvolupament. Buscarà els fons econòmics i els recursos humans que facen falta per realitzar aquests projectes i programes. I tam-

bé, hi ha una part important que és el treball d'informar i sensibilitzar l'opinió pública sobre la situació general dels problemes del subdesenvolupament.

—¿On basarà l'actuació Entrepobles?

—És una entitat d'àmbit en tot l'Estat espanyol. De moment l'oficina operativa és a Barcelona, però les reunions seran on convinga segons l'ocasió. Estem inclosos en la coordinadora estatal d'ONG, que treballen en la mateixa línia perquè pensem que és fonamental treballar conjuntament en la construcció d'unes relacions socials internacio-

nals basades en una ètica solidària.

—¿Quina importància té per a vosaltres la solidaritat i la cooperació internacional?

—És una qüestió històrica. Els pobles subdesenvolupats, els pobles oprimits, cada dia admeten menys la seua situació, s'inquieten i es revelen justament. Una veritable cooperació solidària haurà de basar-se en compromisos ètics i en el questionament de les estructures socials i econòmiques que produeixen la misèria de tants pobles. És necessari contribuir a fer un món millor per a tots els homes i les dones i per a tots els pobles. □

Grup de xiquets davant la «casa de salud» de San Juan de Limay, a Nicaragua.

senvolupament», on els donants mostren una superioritat en relació als beneficiaris, «cooperació al desenvolupament» implica un saber compartir, és a dir la igualtat i la identitat de drets.

Aquestes institucions es caracteritzen fonamentalment per tres criteris: en primer lloc, no tenen finalitat lucratiua; els recursos que reuneixen es destinen exclusivament a finançar els projectes que emprenen. Són institucions independents i autònomes; això vol dir que no han de dependre de cap estat, ni econòmicament ni ideològicament. L'autoritat pròpia que les caracteritza és important de cara a rebutjar les pressions per part de governs que volen que actuen d'una manera determinada i en projectes d'acord amb objectius globals de països occidentals. I en tercer lloc, la dotació dels seus recursos ha d'estar alimentada majoritàriament per les contribucions voluntàries de socis/que donen suport a la filosofia concreta de cada ONG.

La intervenció dirigida pels poders públics i les institucions internacionals cap a la cooperació al desenvolupament, no ha estat capaç, fins ara, de posar els mitjans necessaris per a combatre la pobresa, la misèria i la fam.

És per això que durant els darrers anys les ONG han treballat en la cooperació al desenvolupament, millorant les condicions de vida dels països on actuen a través de la finançació de projectes, i també sensibilitzant i informant l'opinió pública de les raons estructurals de desigualtat al món.

A l'Estat espanyol hi ha aproximadament 50 Organitzacions No Governamentals, la majoria de les quals han sorgit en els darrers anys. Manos Unidas, Creu Roja, Prosalus, Codespa, Iepala i Intermón, recapten prop del 80% dels 3.000 milions de pessetes que mouen el conjunt de les ONG de l'Estat espanyol per a l'execució de projectes amb el mal anomenat tercer món. D'aquesta quantitat el 95% prové de donacions i col·laboracions voluntàries o de campanyes de recaptació de fons. L'altre 5% són aportacions d'institucions oficials oficials (governos, CEE, etc.).

Les ONG de l'Estat espanyol actuen essencialment en països d'Amèrica Llatina. Aquesta acció pot ser en col·laboració amb els governs, o més sovint, amb ONG del propi país. En aquest sentit, la independència de les ONG respecte dels estats possibilita que els beneficis de la cooperació arriben directament a la població encara que hi haja antagonismes entre l'estat i la societat civil.

Cada vegada més, l'actuació de les ONG comporta una presa de posicions d'ordre polític davant determinats temes: l'*apartheid*, problemes de deute extern, despeses d'armament, falta d'aliments, destrucció de la natura..., això està configurant la creació d'ONG que donen més importància a projectes polítics de desenvolupament estructural que afavoreixen les necessitats de les capes més pobres de la societat que no a la mera intervenció com a institucions filantròpico-humanitàries. □